

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2023, sp. zn. 29 Cdo 2018/2022, ECLI:CZ:NS:2023:29.CDO.2018.2022.1

Číslo: 86/2024

Právní věta:

Nemovitou věc nelze uložit do soudní úschovy ani podle § 81a trestního řádu za užití § 80 odst. 1 věty třetí trestního řádu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.11.2023

Spisová značka: 29 Cdo 2018/2022

Číslo rozhodnutí: 86

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Úschova

Předpisy: § 298 odst. 1 z. ř. s.

§ 300 z. ř. s.

§ 80 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb.

§ 81a zákona č. 141/1961 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání příjemců proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2022, sp. zn. 24 Co 72/2022.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2021, sp. zn. 45 T 9/2019 (dále též jen „rozhodnutí trestního soudu“), byly dle § 81a za užití § 80 odst. 1 věty třetí zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu), do úschovy soudu složeny mimo jiné nemovité věci - pozemek parc. č. 1, pozemek parc. č. 2 a parc. č. 3, všechny zapsané na listu vlastnictví č. 4 pro katastrální území K. (dále též jen „nemovitosti“). Šlo o nemovitosti, které byly zajištěny v rámci trestního řízení, přičemž Městský soud v Praze dospěl k závěru, že není dán důvod pro zrušení tohoto zajištění, neboť není zřejmé, komu by nemovitosti měly být vráceny. Stížnost zúčastněných osob (mezi nimi i Z. Č.) proti usnesení Městského soudu v Praze zamítl Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. 8 To 90/2021.

2. První příjemce (Z. Č.) požádal o vydání nemovitostí s tvrzením, že je jejich vlastníkem na základě pravomocných soudních rozhodnutí.
3. Usnesením ze dne 17. 1. 2022, č. j. 20 Sd 8/2021-28, Okresní soud v Kolíně zamítl návrh prvního příjemce na vydání předmětu úschovy.
4. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro vydání úschovy stanovené v § 298 odst. 1 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále též jen „z. ř. s.“), neboť s tím nesouhlasil druhý příjemce (Česká republika – Státní pozemkový úřad). Druhý příjemce na odůvodnění nesouhlasu uváděl, že uplatnil své vlastnické právo k nemovitostem žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 5.
5. K odvolání prvního příjemce Krajský soud v Praze v záhlaví označeným usnesením zrušil usnesení soudu prvního stupně a řízení ve věci úschovy zastavil (první výrok). Současně rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).
6. Odvolací soud – cituje § 352 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), § 80 odst. 1 a § 81a trestního řádu – dovedl, že postup dle § 81a trestního řádu se vztahuje na všechny zajištěné věci, avšak jeho faktická aplikace přichází v úvahu zásadně jen u těch věcí, u kterých je možné jejich vydání jiné osobě, než které byly zajištěny, a takové vydání lze prakticky zajistit. Pokud byla některá z věcí zajištěna a nepřichází v úvahu její vydání jiné osobě, postačí zrušit zajištění a není třeba rozhodovat o vrácení věci, neboť dispoziční právo k takové věci se v plném rozsahu obnoví již v návaznosti na rozhodnutí o zrušení zajištění. Je-li pak předmětem zajištění v rámci trestního řízení nemovitost, z povahy věci a charakteru rozhodnutí podle § 80 odst. 1 trestního řádu vyplývá, že nejde o věc, která by mohla být podle tohoto ustanovení vydána jiné osobě, než ve prospěch které svědčí vlastnické právo evidované v katastru nemovitostí.
7. S odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. [I. ÚS 2307/13](#), pak uvedl, že rozhodnutí podle § 80 odst. 1 trestního řádu nemá z hlediska věcného a závazkového práva žádný konstitutivní či deklaratorní účinek, neboť orgán činný v trestním řízení nemůže rozhodnout o vlastnictví „toho kterého předmětu“. Uzavřel proto, že aplikace § 80 trestního řádu na vydání zajištěné nemovitosti zásadně není možná. Současně podotkl, že mělo-li dojít ke vzniku úschovy na základě rozhodnutí trestního soudu v souvislosti s trestním řízením, pak jde o úschovu ve smyslu § 352 o. s. ř. Aby úschova pak skutečně vznikla, musí jít o věc, která může být do úschovy přijata dle § 352 o. s. ř. Z tohoto ustanovení však vyplývá, že do úschovy nemohou být složeny nemovitosti (pouze peníze, listiny a jiné movité věci). Odvolací soud proto konstatoval, že rozhodnutí trestního soudu podle § 80 trestního řádu o složení věci do úschovy soudu v případě, že nejde o věc citovanou v § 352 o. s. ř., nevyvolává účinky.
8. Jestliže v dané věci rozhodnutí trestního soudu nevyvolalo účinky složení věci do úschovy soudu, pak nebyly dány ani žádné zákonné podmínky pro to, aby úschovní řízení v této věci mohlo u soudu probíhat. Soud prvního stupně tedy neměl o návrhu na vydání předmětu úschovy vůbec rozhodovat; namísto bylo zastavení takového řízení podle § 104 odst. 1 o. s. ř.
9. Odvolací soud proto podle § 221 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti usnesení odvolacího soudu podali dovolání první i druhý příjemce. Přípustnost dovolání oba dovolatelé vymezují ve smyslu § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení

právních otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Namítají, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a shodně požadují, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

11. Podle prvního příjemce odvolací soud pochybil, když na danou věc neaplikoval § 81a trestního řádu. Současně první příjemce odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 8 To 90/2021, podle něhož lze i nemovitou věc v trestním řízení uložit do úschovy, a to aniž by byla splněna podmínka dle § 352 odst. 1 o. s. ř., neboť § 81a trestního řádu je *lex specialis* v poměru k § 352 odst. 1 o. s. ř.

12. Druhý příjemce namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu je nesprávné, neboť soud pominul § 81a trestního řádu. Mínil, že s ohledem na to, že pro uložení nemovitostí do úschovy v rámci trestního řízení existuje zákonná úprava (právě § 81a trestního řádu), je vyloučeno, aby rozhodnutí soudu v souladu se zákonem nevyvolalo žádné právní účinky. Kdyby byl správný závěr odvolacího soudu, že nejde o věc vyjmenovanou v § 352 o. s. ř., a současně by platilo, že jde o věc, kterou nelze ani vydat jejímu vlastníku ve smyslu § 80 trestního řádu, pak by § 81a trestního řádu byl obsolentním a v rámci trestního řízení by neexistoval institut, pomocí kterého by mohly být vlastníkům vráceny nemovité věci, které byly v rámci trestního řízení zajištěny. Namítá proto rovněž, že je nutné § 81a a § 80 trestního řádu vykládat jako speciální úpravu k § 352 o. s. ř. Ačkoliv v uvedeném ustanovení občanského soudního řádu nejsou výslovně uvedeny nemovité věci jakožto věci, které soud přijímá do úschovy, může soud do úschovy přijmout i nemovité věci, pokud trestní soud tyto do úschovy přijal dle § 80 trestního řádu. Civilní soud by pak o těchto věcech měl vést úschovní řízení, stejně tak jako by jej vedl ohledně jakýchkoliv jiných věcí vzatých do úschovy.

13. Zároveň druhý příjemce zpochybňuje přiléhavost odkazu odvolacího soudu na nálezný Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 2307/13](#), neboť v dané věci nejde o přezkum rozhodnutí trestního soudu o vydání zajištěné věci dle § 80 trestního řádu (jako tomu bylo ve věci posuzované Ústavním soudem), nýbrž o vydání věci z úschovy, k čemuž je příslušný soud v občanskoprávním řízení, který již nerozhoduje podle § 80 trestního řádu (ale podle ustanovení upravujících úschovní řízení).

III.

Přípustnost dovolání

14. Pro dovolací řízení je rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění.

15. Nejvyšší soud shledává dovolání přípustnými podle § 237 o. s. ř. pro řešení v nich předestřených otázek, jimiž se dosud nezabýval.

IV.

Důvodnost dovolání

16. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu nepodávají.

17. Nejvyšší soud se proto dále zabýval - v hranicích právních otázek vymezených dovoláními - správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

18. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

19. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení trestního řádu,

občanského soudního řádu a zákona o zvláštních řízeních soudních:

Podle § 80 odst. 1 trestního řádu není-li věc, která byla vydána nebo odňata, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabránění, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata. Jestliže na ni uplatňuje právo osoba jiná, vydá se tomu, o jehož právu na věc není pochyb. Při pochybnostech se věc uloží do úschovy a osoba, která si na věc činí nárok, se upozorní, aby jej uplatnila v řízení ve věcech občanskoprávních. Pokud osoba, která má na věc právo, ji přes opakovanou výzvu nepřevzme, bude věc prodána a částka za ni stržená bude uložena do úschovy soudu; věc bezcenná se zničí.

Podle § 81a trestního řádu na postup při vrácení nemovitých věcí a nehmotných věcí, které byly zajištěny podle § 79a a při dalším nakládání s nimi, jakož i na postup při vrácení náhradní hodnoty, která byla zajištěna podle § 79g, a při dalším nakládání s ní, se přiměřeně užijí § 80 a 81.

Podle § 352 o. s. ř. soud přijímá do úschovy peníze, listiny a jiné movité věci v souvislosti s trestním nebo jiným soudním řízením. U soudu se rovněž skládají peníze a jiné hodnoty náležející osobám, u kterých soud dohlíží na správu majetku, zálohy, jistoty a jiné platby, které bezprostředně souvisí se soudním řízením (odstavec 1). O přijetí do úschovy a o složení peněz a jiných hodnot, zálohy, jistoty nebo jiných plateb podle odstavce 1 vydá soud tomu, kdo hodnoty skládá, potvrzení (odstavec 2).

Podle § 290 z. ř. s. u soudu lze složit do úschovy peníze, cenné papíry a jiné movité věci hodící se k úschově za účelem splnění závazku.

Podle § 298 odst. 1 z. ř. s. předmět úschovy vydá soud příjemci na jeho žádost. Jestliže ke složení došlo proto, že někdo jiný než příjemce uplatňuje právo na vydání předmětu úschovy nebo že někdo jiný, jehož souhlasu je třeba, nesouhlasí s vydáním předmětu úschovy příjemci, je k vydání předmětu úschovy zapotřebí souhlasu všech účastníků a osoby, pro jejíž nesouhlas s plněním došlo ke složení do úschovy. Souhlasu složitele je však třeba jen tehdy, bylo-li plnění složeno pro neznámého věřitele.

Podle § 300 z. ř. s. přijímá-li soud do úschovy věci v případech stanovených jinými právními předpisy, řídí se ustanoveními příslušného právního předpisu, a není-li jich, ustanoveními § 289 až 302, a to přiměřeně podle povahy úschovy a jejího účelu.

20. V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení občanského soudního řádu, zákona o zvláštních řízeních soudních i § 81a trestního řádu již v době vydání rozhodnutí trestního soudu o složení nemovitostí do úschovy a později nedoznala změn. Ustanovení § 80 trestního řádu v citované podobě, pro věc rozhodné (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 1995, sp. zn. [2 Tzn 63/95](#), uveřejněné pod číslem 2/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), platilo v době rozhodnutí trestního soudu a později bylo novelizováno zákonem č. 422/2022 Sb. s účinností od 1. 1. 2023 tak, že do ustanovení byla vložena věta: „Byla-li věc v mezidobí prodána, s částkou za ni strženou se naloží obdobně podle věty první až třetí.“

21. Ve shora ustaveném právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním otevřeným právním otázkám následující závěry:

22. Nejprve je třeba uvést, že již v rozsudku ze dne 27. 8. 2019, sp. zn. [21 Cdo 3697/2018](#), Nejvyšší soud vysvětlil, že rozhodl-li orgán činný v trestním řízení podle § 80 odst. 1 věty třetí trestního řádu (popřípadě podle § 81a za užití § 80 odst. 1 věty třetí trestního řádu) o tom, že věc, která mu byla podle § 78 trestního řádu vydána nebo kterou podle § 79 trestního řádu odňal (anebo věc, která byla

zajištěna podle § 79a trestního řádu), se ukládá do úschovy, neboť je tu pochybnost, zda má být vrácena tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata (anebo tomu, jehož věc byla zajištěna), nebo zda je třeba ji odevzdat jiné osobě, která na ni uplatnila v průběhu trestního řízení právo, jde o soudní úschovu podle § 300 z. ř. s. Po právní moci usnesení o uložení věci do úschovy, vydaného podle § 80 odst. 1 věty třetí trestního řádu (popřípadě podle § 81a za užití § 80 odst. 1 věty třetí trestního řádu), tedy postupuje soud v občanském soudním řízení o úschově této věci přiměřeně podle § 289 až 302 z. ř. s. K tomu srov. (ve vztahu k obdobné předchozí právní úpravě řízení o úschovách v ustanoveních § 185a až 185h o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2013) i stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. [Cpjn 203/2005](#), které bylo uveřejněno pod číslem 24/2007 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.

23. Nejvyšší soud tedy především uzavírá, že v daném případě odvolací soud věc posuzoval nesprávně dle § 352 o. s. ř., tedy dle nesprávného právního předpisu. Úschova v předmětné věci je totiž zvláštním případem úschovy dle § 300 z. ř. s., nikoli jinou činností soudu podle § 352 o. s. ř. V dané věci tak jde o úschovní řízení, v němž se přiměřeně postupuje podle § 289 až § 302 z. ř. s. (srov. § 300 z. ř. s.). Nerozhoduje se však o přijetí věci do úschovy (§ 291 z. ř. s. se neuplatní), neboť věc již byla zajištěna v trestním řízení a o jejím uložení do úschovy rozhodl orgán činný v trestním řízení.

24. Tento zvláštní případ úschovy (úschovního řízení) je právním prostředkem, jehož prostřednictvím se odstraňují pochybnosti o tom, která z dotčených osob (jež uplatňovaly v trestním řízení svá práva k věci) má k věci vlastnické nebo jiné právo a které z nich tedy má být z titulu tohoto práva uschovaná věc vydána. K tomu srov. Sedlák, V. a Novotná, A. In: Jirsa, J. a kol. Občanské soudní řízení. Soudcovský komentář. Kniha II. Zvláštní řízení soudní – 4. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2023 (komentář k § 300).

25. V případě, kdy o právu k věci existují pochybnosti, nemůže dojít k vydání věci, neboť orgány činné v trestním řízení jsou povinny postupovat podle § 80 odst. 1 věty třetí trestního řádu a uložit věc do soudní úschovy. Z hlediska tohoto postupu orgánů činných v trestním řízení je pak podstatné, že jejich rozhodnutí nebrání tomu, aby se oprávněná osoba domáhala případného vydání věci podle občanskoprávních předpisů (k tomu srov. zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. [IV. ÚS 325/98](#), či ze dne 27. 11. 2002, sp. zn. [I. ÚS 178/01](#)).

26. V poměrech projednávané věci je však třeba posoudit, zda může soud na základě rozhodnutí vydaného v trestním řízení vést úschovní řízení (též) o nemovité věci.

27. Již ve zmíněném nálezu sp. zn. [IV. ÚS 325/98](#) Ústavní soud dovodil, že smyslem postupu podle § 80 trestního řádu, tedy rozhodnutí o uložení v trestním řízení zajištěné věci do úschovy, je především zabránit tomu, aby s věcí bylo až do objasnění práva na ni disponováno, neboť právě tato dispozice s věcí by mohla vést k již neodčinitelným důsledkům. K tomu srov. i nález Ústavního soudu ze dne 16. 4. 1999, sp. zn. [IV. ÚS 66/99](#).

28. K tomu Nejvyšší soud zdůrazňuje, že § 81a trestního řádu se dovolává pouze přiměřeně použitelnosti § 80 trestního řádu. Je tedy třeba vždy posuzovat, zda u konkrétní věci je účelné její složení do úschovy, příp. zda ke splnění účelu § 80 trestního řádu nebude postačovat přijmout jiná opatření.

29. Z odborné literatury se podává, že použití § 81a trestního řádu přichází v úvahu jen u těch věcí, u kterých připadá v úvahu jejich vydání jiné osobě, než které byly zajištěny, a takové vydání lze prakticky zajistit. Pokud byla některá z věcí zajištěna podle § 79a trestního řádu a nepřichází v úvahu její vydání jiné osobě, postačí zrušit zajištění a není třeba rozhodovat o vrácení věci, neboť dispoziční právo osoby k takové věci se v plném rozsahu obnoví již v návaznosti na rozhodnutí o zrušení zajištění a případný výmaz zápisu zajištění v příslušné evidenci. K tomu srov. Šámal, P., Zezulová, J.,

Růžička, M. § 81a Vrácení nemovitosti a jiné majetkové hodnoty a další nakládání s ní. In: Gřivna, T., Šámal, P., Válková, H. a kol. Oběti trestných činů. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 472.

30. L. Trešlová pak obdobně uvádí, že i přesto, že se § 81a trestního řádu vztahuje na všechny věci zajištěné podle § 79a-79f, jeho aplikace přichází v úvahu v zásadě jen u těch věcí, u kterých připadá v úvahu jejich vydání jiné osobě, než které byly zajištěny, a takové vydání lze prakticky zajistit. Pokud byla některá z věcí zajištěna podle § 79a-79f a nepřichází v úvahu její vydání jiné osobě, postačí zrušit zajištění a není třeba rozhodovat o vrácení věci, neboť dispoziční právo osoby k takové věci se v plném rozsahu obnoví již v návaznosti na rozhodnutí o zrušení zajištění a případný výmaz zápisu zajištění v příslušné evidenci. Rovněž konstatuje, že i v případě složení věci do soudní úschovy je třeba právně ukončit režim zajištění věci, nepostačí jen složit věc do soudní úschovy, ale je žádoucí rozhodnout i o zrušení zajištění. Orgán činný v trestním řízení tak nejprve vydá rozhodnutí o složení věci do úschovy a teprve po jeho právní moci rozhodne o zrušení zajištění (srov. Trešlová, L. § 81a Vrácení a jiné nakládání s nemovitostí a nehmotnou věcí. In: Draštík, A., Fenyk, J. aj. Trestní řád: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017).

31. M. Mičkal pak výslovně uvádí, že podle § 80 trestního řádu nelze postupovat, pokud jde o nemovitou věc, neboť právě u nemovité věci je úschova z povahy věci vyloučena (srov. Mičkal, M. K vydání zajištěné nemovité věci poškozenému. Státní zastupitelství. Praha: Wolters Kluwer, 2021, č. 4, str. 9).

32. Nejvyšší soud zdůrazňuje, že pro zodpovězení dovoláním otevřených otázek je nejpodstatnější zjištění účelu, pro který trestní řád stanoví, že se zajištěná věc má složit do úschovy.

33. Obecně platí, že není-li zajištěné věci potřeba pro další průběh trestního řízení a nepřichází v úvahu její propadnutí nebo zabránění, měla by věc být vrácena (tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata) nebo vydána osobě, o jejímž právu na věc není pochyb. Tyto způsoby nakládání se zajištěnou věcí se uplatní především u movitých věcí a peněz. U nemovitých věcí zpravidla postačí zrušit zajištění, čímž se obnoví možnost nakládání s věcí pro jejího vlastníka. Třetí způsob, jak naložit se zajištěnou věcí, který upravuje § 80 odst. 1 trestního řádu, tedy její uložení do úschovy, se rovněž bez dalšího uplatní pro movité věci a peníze. Jsou-li zde pochybnosti, které z více osob, jež si činí nárok k zajištěné věci, má být věc vydána, zabránění soudní úschova tomu, aby s touto věcí do doby, než se vyjasní, komu věc náleží, bylo naloženo způsobem, který by její následné vydání oprávněné osobě znemožnil či ztížil.

34. Při úvaze o přiměřené aplikovatelnosti § 80 odst. 1 věty třetí trestního řádu na nemovité věci, které byly zajištěny v průběhu trestního řízení, je tedy nutno položit si otázku, zda výše specifikovanému účelu (tj. zabránění možnému nakládání s věcí neoprávněnou osobou) odpovídá povaha úschovního řízení vedeného podle zákona o zvláštních řízeních soudních. Nejvyšší soud přitom ve shodě s odvolacím soudem nepochybuje o tom, že úschova nemovité věci nenaplňuje účel, který je uložení věci do úschovy u soudu (u jiných věcí) sledován. Jestliže mají orgány činné v trestním řízení za to, že je třeba zabránit dispozicím s nemovitostí, pak k tomuto účelu slouží institut zajištění. V případě, že již tohoto omezení není pro účely trestního řízení zapotřebí, postačí, když orgán činný v trestním řízení zajištění zruší. O samotném vydání zajištěné nemovitosti pak ve většině případů nebude nutné vůbec rozhodovat, neboť dispoziční právo k nemovité věci se v plném rozsahu obnoví ve prospěch osoby zapsané ve veřejném seznamu již v návaznosti na rozhodnutí o zrušení zajištění. Samotná úschova nemovité věci (pokud by Nejvyšší soud dovodil, že je přípustná) by pak osobě zapsané v katastru nemovitostí jako její vlastníka stejně nebránila v nakládání s nemovitostí. Katastrální předpisy totiž ani nepředpokládají, že by o nemovité věci mohlo být vedeno úschovní řízení a že by toto řízení jakkoliv omezovalo oprávněnou osobu v dispozici s nemovitostí.

35. Za předpokladu, že k dané nemovitosti uplatňuje právo další osoba, odlišná od vlastníka

zapsaného ve veřejném seznamu, trestní soud nemůže rozhodovat o vlastnictví k věci (srov. opět nález Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 2307/13](#)), a nemůže tedy věc vrátit osobě jiné než té, které svědčí zápis v katastru nemovitostí. Dospěje-li k závěru, že je možné (či nutné) i za této situace zajištění předmětné nemovitosti zrušit, učiní tak (aniž by rozhodoval o uložení nemovitosti do úschovy). Třetí osoba uplatňující svá práva k téže nemovité věci má i přesto dostatečné prostředky, jak se domoci omezení dispozic s nemovitostí [a to např. v podobě poznámky spornosti zápisu, k tomu srov. § 985 a § 986 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a § 24 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrálního zákona)]. Především pak této osobě zůstává zachována možnost domáhat se svého vlastnického práva v občanskoprávním řízení (typicky v řízení o určení vlastnického práva), ve kterém budou sporné právní poměry definitivně vyřešeny.

36. Závěr odvolacího soudu, že ohledně předmětných nemovitostí nemůže probíhat úschovní řízení a že byl dán důvod pro zastavení řízení podle § 104 odst. 1 o. s. ř., tak Nejvyšší soud považuje v konečném důsledku za správný.

37. Jelikož se dovolatelům prostřednictvím uplatněné dovolací argumentace nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší soud dovolání podle § 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř. zamítl.